

WAT MAAKT GEWELD ZO GEIL?

VIOLET

Het is donderdagmorgen 6:51 uur en ik ben dertig seconden verwijderd van een geweldig orgasme. Vrouwen overal ter wereld zouden deze bladzijde uit het mannenhandboek moeten lezen. Omdat ik toevallig niet even in het oog springende symptomen heb als mannen, zoals een stijve in de ochtend, wil dat niet zeggen dat ik niet iets moet doen aan m'n persoonlijke behoeften voor ik onder de douche ga. Mijn dag is altijd beter als ik begin met een vlugge vingeroefening.

Ik ben er bijna, wankel op het randje van het hemelrijk. Elk zenuwuiteinde staat in brand, op de best mogelijke manier. Mijn spieren zijn gespannen, mijn vingers bewegen in een razend tempo, de vibrator, de gezegende vibrator, raakt de g-g-g-plek en zo meteen zal alles zalig wit worden.

Precies op dat moment verbrijzelt de schelle stem van mijn moeder alle orgastische magie en wordt mijn ochtendlijke klitmassage om zeep geholpen. Ze moet zichzelf weer eens hebben binnengelaten, iets wat ze vaker doet.

Het zit zo. Ik woon niet bij mijn moeder. Ik ben ruim vier jaar geleden het huis uit gegaan en vertrokken naar het ongebruikte tuinhuis. Technisch gezien staat het op hetzelfde terrein, maar officieel is het mijn privédoein. Het oord waar ik me verschuil voor mijn gekke, geweldige, maar ook superonaangepaste moeder.

De deur van mijn slaapkamer knalt open terwijl ik de vibrator uitzet en de dekens omhoogtrek. Mijn poes is woest. Ik kan het met geen mogelijkheid uitleggen. Het is de vrouwelijke tegenhanger van blauwe ballen.

‘Mam!’ Ik duik verder onder het dekbed. ‘Hoe vaak moeten we het hier nog over hebben?’

‘Je had allang uit bed moeten zijn! Ik heb iets voor je!’ Ze zwaait met haar handen in de lucht, net als zo’n gekke opblaasbare man op tv. Het is te veel, zo vroeg op mijn dag.

‘Ik ben net wakker. Ik heb vijf minuten nodig voor we kunnen praten, oké?’

Ze laat haar armen langs haar lichaam vallen en haar schouders zakken. Haar glimlach verdwijnt, wat me een slecht gevoel zou geven als ze zichzelf niet had binnengelaten en niet onaangekondigd mijn slaapkamer was binnengestormd. Het enige wat ik voel is frustratie.

‘O, natuurlijk.’ Haar verslagenheid is van verrukkelijk korte duur. ‘Zal ik koffiezetten?’

Mijn moeder is graag nuttig en hoewel ik de ongelegen onderbreking uiterst irritant vind, wil ik haar gevoelens

niet kwetsen. ‘Lekker, graag.’ Elke reden om haar mijn kamer uit te krijgen is prima, en verse koffie is meer dan welkom.

Ze loopt weg, sluit de deur en laat me alleen. Drie seconden lang overweeg ik om af te maken waar ik aan begonnen was, maar ik ga echt niet klaarkomen als mijn moeder in mijn keuken rondloopt. Dus gooi ik mijn vibrator in het nachtkastje en stop onderweg in de badkamer om mijn handen te wassen.

Op mijn tweeëntwintigste zou ik wat afstand van mijn moeder moeten kunnen bewaren. Maar ze heeft veel moeite met het begrip persoonlijke ruimte. In mijn eerste jaar op de universiteit opperde ik het idee om naar een flatje dicht bij de campus te verhuizen. Mijn moeder en Sidney, mijn stiefvader, waren pas in het huwelijksbootje gestapt. Ze waren erger dan tieners met op hol geslagen hormonen en ik heb ze helaas meer dan eens in compromitterende standjes betrapt. De derde keer gaf de doorslag.

Schuldbewust en van zijn stuk gebracht door de psychische schade die hij had aangericht, bood Sidney aan het tuinhuis te renoveren. Ik ben alleen maar akkoord gegaan omdat het me duizenden euro’s aan huur bespaarde.

Toen ik een paar maanden geleden een baan kreeg, ging ik weer op zoek naar een eigen flatje, mede vanwege de frequentie van mijn moeders ongeplande bezoeken. Als de altijd behulpzame ouder vergezelde ze me op de zoektocht en vertelde me horrorverhalen over huisgenoten à la *Single White Female*. Toen ik zag dat ik me het alleen kon veroorloven om een huis met minstens één huisgenoot te delen, besloot ik om nog een tijdje in het tuinhuis te blijven. Nu

ik niet langer collegegeld hoeft te betalen lijkt het me een goed plan om de situatie opnieuw te bekijken.

Ik veeg mijn foefgeurvrije handen af aan mijn T-shirt als ik de keuken binnenloop. Mijn moeder zit aan tafel en bladdert door een van de roddelbladen die ze graag leest bij een kop koffie. 'Ik vind dat ze Buck hier veel slechter hebben afgebeeld dan hij in werkelijkheid is, vind je ook niet?' Ze draait het blad om, zodat ik de vreselijke foto's van mijn stiefbroer kan zien.

Ik pak een mok, vul hem met hemelse vloeistof en plof in de stoel tegenover mijn moeder. 'Ik vind dat Buck ook zonder de hulp van de media goed zijn best doet om er slecht uit te zien.'

Mijn stiefbroer is zo'n slet. Ik ben geneigd om dit etiket op alle ijshockeyprofs te plakken. Het is een algemene uitspraak, een extreme en mogelijk onjuiste conclusie. Maar op basis van persoonlijke ervaring denk ik dat het voor het grootste deel waar is. Het gaat in ieder geval op voor een zekere ijshockeyer waar ik vorig jaar mee gedatet heb. Hij is een soort Voldemort: Hij-Die-Niet-Genoemd-Mag-Worden.

De derde bladzijde van het entertainmentkatern van vorige week bevestigt deze hypothese. Het smakeloze bewijs prijkt breeduit op twee bladzijden, Buck met zijn hand onder het rokje van een vrouw. In een openbaar toilet. Hij lijkt haar gezicht te verslinden terwijl hij haar uitkleedt in een toilethokje, met de deur open. Zo plat.

De foto zelf is geen verrassing. Je kunt honderden soortgelijke afbeeldingen op internet vinden. Buck heeft zijn snikkel gedeeld met de helft van de vrouwelijke bevolking

van de VS en waarschijnlijk ook met enkele in Canada. De vrouw die hij zoent is het probleem. Hij versiert niet zomaar een willekeurige dame. O nee. Het is het nichtje van zijn vroegere coach. Ze heet Fran. Ze is een schatje, maar hier lijkt ze een volleerde puckbunny, dankzij Buck.

Ter verdediging zei hij dat hij niet wist wie ze was. Hij is niet al te snugger en hij was bezopen, dus waarschijnlijk was het echt een vergissing, niet dat het zijn losgeslagen gedrag minder weerzinwekkend maakt. Dit kleine incident is de reden waarom hij recent is uitgeleend aan de Hawks. Zijn terugkeer naar Chicago betekent dat ik hem weer veel vaker zal zien.

‘Nou, ik denk dat ze dit groter hebben gemaakt dan het is. Maar Sidney is blij dat hij terug is in de stad. *Anyway...*’ Ze schuift een papiertje naar me toe. Nu ik goed kijk, zie ik dat het een vliegticket is.

Ik pak het op en frons. ‘Wat is dit? Waarom staat mijn naam erop? Wat is er te doen in Atlanta?’

‘Verrassing!’ Ze doet *jazzhands*. ‘Het is Bucks eerste uitwedstrijd met de Hawks.’

‘Mam, ik kan niet...’

‘We gaan als gezin om hem te steunen. Hij heeft een paar zware weken achter de rug.’

‘Het is niet mijn schuld dat Buck zijn pik niet in zijn broek en uit het nichtje van zijn coach kan houden.’

‘Violet.’ Ze trekt haar wenkbrauwen op en knijpt haar lippen samen alsof ze op een citroen zuigt. ‘Doe niet zo bot! Dit gaat niet om Bucks...’ Ze zwijgt en wijst onder de tafel.

‘Jawel. Het maakt Buck niet uit of ik naar zijn wedstrijden kom.’

‘Hij was erg uit zijn doen toen je de laatste paar keer niet kon komen. Misschien als je bij deze was geweest...’ Ze wijst naar het tijdschrift. ‘...had hij zichzelf niet zo erg in de problemen gebracht.’

‘Praat je me nu een schuldgevoel aan zodat ik toch ga?’ Ik staar over de rand van mijn mok.

‘Helemaal niet. Ik zeg iets hypowetisch.’

Ik hoest en lach tegelijk. ‘Bedoel je *hypothetisch*?’

‘Dat zei ik.’

Haar corrigeren is net zo zinloos als tegen haar in gaan. Als mijn moeder eenmaal iets in haar hoofd heeft, is een alternatief aannemelijk maken net zoiets als met je hoofd een gat in een muur van gewapend beton proberen te slaan – pijnlijk en vergeefs. Ik moet weer eens gaan denken over die flat.

Ik doe nog een laatste wanhopige poging om onder die wedstrijd uit te komen. ‘Ik moet dit weekend werken.’

‘Dat hoef je niet.’

‘Hoe weet je dat?’

Ze negeert de vraag. ‘Er staat om zes uur een auto voor de deur om ons op te halen.’

‘Ik ben pas om vijf uur klaar. Hoe kunnen we in hemelsnaam op tijd zijn voor de wedstrijd?’

‘De vlucht is pas morgenochtend.’ Ze tikt op de datum op het ticket, dat ik vergeten was te bekijken.

‘O.’ Tot zover het vinden van een uitweg. Het lijkt erop dat ik weer naar een ijshockeywedstrijd ga. Jippie.

‘Het wordt echt leuk! We kunnen gaan outletshoppen. O jee, ik moet gaan! Ik wil niet te laat zijn voor pilates.’ Ze

springt op en stuitert de deur uit, op weg naar haar volgende ding.

Als mijn moeder weg is, kijk ik hoe laat het is. Ik heb nog een halfuur voor ik weg moet. Ik pak het tijdschrift van tafel, ren naar mijn nachtkastje, grijp mijn vibrator en ga naar de badkamer – hij moet eerst afgewassen worden – en dan blader ik door naar de melkreclame. Het onderwerp is een fucking lekkere vent met een glas melk die alles naast zijn mond giet en de melk over zijn borst laat lopen. Ik weet niet waarom het zo sexy is. Ik bedoel, melk is niet echt een sexy drankje, maar wat maakt het uit?

Ik zet mijn voet op de toilettafel en ik leef me uit terwijl ik naar de man van de melkporno kijk. Het orgasme dat ik eerder miste werpt me op de grond en het tijdschrift valt op mijn gezicht. Het maakt ook niet uit. Ik kom klaar en het voelt goed.

De klitmassage heeft langer geduurd dan verwacht dus ik moet harder rijden dan normaal om op mijn werk te komen. Als recent afgestudeerde van de studie Accountancy aan de Universiteit van Illinois, heb ik deze baan gekregen via de stage die Sidney voor me had geregeld. Een stiefvader die scout voor de NHL heeft zijn voordelen. Ik ben junior accountant voor een pr-bedrijf dat gespecialiseerd is in, jazerker, financieel management in de sportwereld. Daarbij hoort ook investeren van het vermogen van profijshockeys. Ik ben constant omringd door ijshockey.

Charlene, mijn beste vriendin en collega, zit op de rand van mijn bureau koffie te drinken terwijl ik als een gek dossiers opruim.

‘Ik kan vanavond niet mee op stap. Ik moet nog te veel doen voor het Kuntz-account,’ zeg ik tegen haar.

‘Je laat me in de steek om op een vrijdag laat door te werken?’

‘Mijn moeder wil dat ik morgen naar de wedstrijd van Buck in Atlanta ga. Blijkbaar moeten we als familie als één man achter hem staan om hem te steunen in zijn onvermogen om zijn pik in zijn broek te houden.’

Charlene kijkt me medelijdend aan. ‘Deze keer heeft hij het echt te bont gemaakt, hè?’

‘Praat me er niet van. Hij is zo’n idioot. Maar ja, we vliegen morgenvroeg, dus ik moet alles voor maandag af hebben als ik het weekend weg wil gaan.’

‘Kun je er niet aan werken als je daar bent?’

‘Mijn moeder wil gaan shoppen, dus ik weet niet hoeveel vrije tijd ik heb. Bovendien moet ik nog honderd bladzijden lezen voor de leesclub op dinsdag.’

Charlene rolt met haar ogen. ‘Stomme Lydia. Laten we haar uit de club trappen.’

‘Je kunt mensen niet uit een leesclub trappen.’

‘Wie zegt dat? Ik was heel blij toen we nog lekker platte verhalen lazen. Ik ga voor deze een leesverslag van internet trekken hoor.’

Het is niet zo’n slecht idee. Omdat ik heel competitief ben, begeef ik me niet graag in een discussie van de leesclub als ik maar een vaag begrip heb van het waardeloze boek dat we van Lydia moeten lezen. Ik zal me erdoorheen worstelen om een intelligent argument te hebben waarom het zo slecht is.

‘Ik neem het boek waarschijnlijk mee naar de wedstrijd voor het geval ik wat tijd kan vinden om te lezen.’

‘O, kom op, Vi. De Hawks hebben een fantastisch seizoen. Ik wed dat het een geweldige wedstrijd wordt.’

‘Ja, ja.’ Ze heeft vast en zeker gelijk. Maar ik loop niet zo warm voor het spel of de spelers als Charlene. Zij is al haar hele leven een fanatieke Hawksfan. Ze kijkt elke wedstrijd en doet zelfs mee aan pools waar je je eigen team samenstelt. Zoals Fantasy Football, maar dan voor ijshockey.

‘Maar goed.’ Charlene wappert met haar hand. ‘Daar gaat het niet om. Het punt is dat je na afloop met de spelers gaat borrelen, toch? Wat betekent dat je Darren Westinghouse zult ontmoeten.’

‘Wie?’

Charlene trekt haar lippen op en kijkt me verwaand aan. ‘Hij staat bij de Hawks op rechts in de aanval.’ Ze begint zijn statistieken op te sommen; ongeveer even interessant om naar te luisteren als blablabla. Ik negeer het meeste tot ze vraagt: ‘Wil je een foto van hem maken als je de kans krijgt?’

‘Ten eerste, Char, ijshockeyers “borrelen” niet. Ten tweede, ik ben van plan de afterparty-nonsens over te slaan. Ik moet werk inhalen.’ Ik tik op de mappen op mijn bureau.

‘Wat een onzin!’ Ze kijkt rond om te zien of niemand oplet. Jimmy, wiens werkplek tegenover de mijne is, trekt een wenkbrauw op en wijst op de telefoon aan zijn oor, dus Charlene gaat zachter praten. ‘Kom op, Violet, je moet gaan. Doe het voor mij, alsjeblieft? Net lang genoeg om een

foto te maken. Dan kun je daarna in je eentje in je hotelkamer saai gaan zitten zijn.’

‘Als ik kon zou ik jou in mijn plaats sturen.’

Ik vind het niet erg om naar ijshockey te kijken, hoewel de regels me grotendeels ontgaan. Sommige van die gasten zijn echt lekker, maar daar houdt de aantrekkingskracht op. Buck is een perfect voorbeeld, net als die ene ijshockeyer met wie ik ooit gedatet heb. Hij was niet eens een NHL-speler, gewoon een eikel bij de amateurs met wie ik vorig jaar uitging toen ik op zoek was naar een helpende hand. Jammer genoeg kreeg ik het deksel op de neus. Niet alleen was hij waardeloos in bed (dat die jongens goedgebouwd zijn betekent niet dat ze de uitrusting hebben die erbij past), hij vernederde me ook op een manier die ik niet snel zal vergeten.

‘Kom op, Vi. Je kunt genieten van al het mannelijk schoon en misschien nog wel meer.’

‘Ja, want mannen die alles neuken met een hartslag zijn zó opwindend.’

‘Darren is niet zo.’

Ik wil haar liever te vriend houden dan met haar bekeven. ‘Ik zal zien of ik een foto kan regelen. Maar ik beloof niets.’ De afterparty’s zijn meestal een gratis eetfestijn voor de spelers, aangevuld met hordes bunny’s die graag het toetje willen zijn.

Ze slaakt een gillette en klapt in haar handen. ‘Je bent een schat!’

Ik steek mijn handen in de lucht. ‘Ik beloof echt niets, maar ik ga het proberen.’